

Natal Mubarak (Vrolijk Kersfeest) deel 3

De lamlendige dagen regen zich aaneen. Dankzij het ingrijpen van Rohan, lieten de meeste medebewoners hem met rust. Clark was er inmiddels net zo slecht aan toe als zij; er viel niets meer te halen of te stelen. Hij had de andere pijp van zijn broek in repen gescheurd en gevlochten en droeg die nu als een soort bandana om zijn hoofd tegen de niet aflatende stroom zweetdruppels, die in zijn ogen liepen. Een paar gevangenen kregen soms post of bezoek; dat kon Clark uiteraard wel vergeten. Ze wisten thuis van niets. Maar beter ook. Zijn familie zat nu uiteraard helemaal in de kerstsfeer en was vast druk met de boom en de kalkoen. Er ging een steek van jaloezie door hem heen, wanneer hij veroordeelden terug zag komen uit de bezoeksaal waar zij tassen met eten van familie hadden ontvangen. Het water liep hem in de mond. Hij zou een moord doen voor een stuk behoorlijk brood. Of iets met vlees! De gelukkigen onder hen verschansten zich tegen de muur met de tas tussen hun benen. Ze schrokken en boerden tegelijkertijd. Iedereen wist wat er daarna ging gebeuren. De meesten zouden binnen een paar minuten overgeven. Hun magen waren absoluut niet bestand tegen zoveel rijk voedsel na weken of maanden alleen maar water en rijst te hebben gegeten. Doch de verleiding was helaas te groot. Als een bewaker af en toe minachtend wat beschimmeld brood naar binnen gooide, vielen sommige nieuwkomers daar als wilde honden op aan. Degenen die het aten, renden meestal binnen een half uur naar de latrine.

Zijn moeder maakte zich zorgen. Ze had al meer dan een week niets van hem gehoord. Dat was niets voor Clark. Moeder en zoon hadden altijd al een hechte band gehad. Ze had het niets gevonden dat hij zo ver wegging. Maar een volwassen man kon je dat uiteraard niet verbieden. Soms verlangde ze weer naar dat kleine ventje, dat zijn moeders hand vasthield. Hij stuurde zijn moeder iedere dag een paar berichtjes. En foto's. Hoe mooi het er was. Hoe super het hotel, hoe heerlijk het zwembad. Een opname van de krakkemikkige fiets waarop hij was vertrokken. Samen met de burgemeester voor het kleine schooltje. Plaatjes van het eten. Kiekjes van netgeboren schildpadjes op het strand. Ze had ze samen met Kirstie bekeken. Die had nu toch wel veel spijt dat haar relatie door haar weer op "off" stond. Iedere keer als Clark begon over samenwonen, had zij de boot afgehouden. Ze wilde misschien nog eerst in het buitenland werken en dat zou volgens haar niet gaan als ze in één huis woonden. 'Onzin,' had Clark geantwoord. 'Wat een ontzettende onzin!' Dat heeft er niets mee te maken. Weet je waar jij aan lijdt? Bindingsangst. Dat is het. Nou, ik heb er genoeg van. Mij zie je voorlopig niet meer.' En hij had ook niets meer laten horen. En nu liet hij ook niets meer aan zijn moeder weten. Clarks moeder had hem na een paar dagen zelf gebeld, maar kreeg een wildvreemde buitenlandse stem aan de lijn, die ze niet verstond. Daarna was zijn telefoon uitgezet. Oh hemel, hebben ze daar in dat verre buitenland zijn telefoon gestolen, dacht ze.

Eénmaal per vier jaar, net voor de kerst, verleende de president gratie aan een aantal gevangenen. De man had nogal wat te verduren tijdens zijn regime in dit onrustige land en wilde met zijn goede daad zieltjes winnen en zeker zijn van de uitslag van de volgende presidentsverkiezingen. Per naam die werd genoemd, was er een gejuich losgebarsten. Rohan had hem uitgelegd wat er gebeurde. Clarks naam zat er niet bij. Allicht niet. Hij zou niet genoemd worden. Eerder gelynched. Maar hij kon sowieso niet verstaan wat er gezegd werd. De uitverkoren gevangenen joelden in hun cellenblokken. Het was een nog grotere herrie dan normaal. Ze werden morgen vrijgelaten. Clark keek naar Rohan, maar die schudde zijn hoofd. Rohans naam werd echter wel genoemd. Rohan wenkte Clark hem te volgen naar een wat rustiger plek. Buiten in de bloedhete zon in de hoek bij latrine was het stil. De stank was zo overweldigend, dat niemand zich er waagde zonder een hele goede reden. 'Clark', zei hij. 'Mijn naam is wel genoemd. Ik mag morgen weg. Maar ik kan mijn broer niet in de steek laten. Hij overleeft het niet zonder mij. Hij zou constant beroofd en in elkaar worden geslagen. Het is een lieve zachtaardige jongen. Maar hij kan helaas niet van de drugs afblijven. De verslaving heeft hem in zijn greep. Wij hebben geen andere familie dan elkaar, dus ik moet hem helpen. Voor mij is het leven buiten de gevangenis zonder Arjun niets waard. Jouw leven ligt echter in Engeland en ik denk dat ze jou er nooit meer uitlaten, gezien jouw vergrijp. Ook jij overleeft het hier niet zonder mij. Dus wij gaan ruilen van plek. Je hebt ongeveer dezelfde lengte en bouw als ik. Op deze onmenselijke plek lijkt je iedere dag meer op mij. Vervuild, stinkend en op blote voeten. Je hebt enorm geluk dat je bruine ogen hebt. Dit is je kans. Ik geef je mijn identiteitskaart en jij loopt hier morgen de poort uit.' Clark kon zijn oren niet geloven. Hoe kon deze jongen, die hij slechts een week kende, hem helpen ontsnappen? Hem zijn leven teruggeven? Hij was sprakeloos. Hij kon niet eens protesteren. Rohan knikte. 'Ik meen het. Jouw leven ligt elders. Dat van mij houdt zich hier op.' Hij duwde hem een paar oude slippers in zijn hand -Clarks eigen sneakers waren hem die eerste dag in de gevangenis al hardhandig van zijn voeten gerukt-, een verfrommeld beduimeld identiteitskaartje en een stukje karton met het adres van de Engelse ambassade. Die zouden hem verder helpen met een paspoort en een ticket, mits hij zijn verhaal enigszins zou aanpassen.

Kirstie had al een paar dagen pijn in haar buik van de zenuwen. Wat nou als Clark niet meer terugkwam. Hij in India een nieuwe vrouw had gevonden? Hij daar ging wonen en niets meer van haar wilde weten? Ze had de on/off relatie als vanzelfsprekend beschouwd. Ze deed er niet echt moeite voor. En Clark was het zat geweest. Hij wilde weten waar hij aan toe was. Wilde een volgende stap maken. En zij? Zij had er maar een beetje mee gespeeld. Het niet zo serieus genomen. Nu was het misschien te laat. Ze had spijt als haren op haar hoofd. Hem bellen lukte niet, zoals ook haar schoonmoeder had geprobeerd, maar ze kon hem een lange mail sturen. Er waren daar vast internetcafés.

'Lieve Clark', begon ze. 'Allereerst moet ik mijn excuses maken voor het ontwijken van de volgende stap in onze relatie. Ik dacht dat ik daar nog niet aan toe was. Nu je weg bent, kom ik tot de conclusie dat ik verschrikkelijk veel van je hou en je ontzettend mis. Ik wil niets liever dan met jou gaan samenwonen, mits ik die kans nog krijg. Ik begrijp heel goed waarom je bent

vertrokken. Bij mij vandaan en je familie. We zijn een stelletje idioten, als ik mag spreken voor ons allemaal. We waarderen gewoon niet wat we hebben.

Ik hoop zo dat ik nog een kans krijg. Ik zie nu pas in wat voor een fantastische man je bent en wil graag mijn verdere leven met jou doorbrengen. Ik hoop met heel mijn hart op een kerstwonder.'

Kirstie

Die nacht sliep Clark met de vieze slippers tegen zijn borst gedrukt en het briefje en identiteitskaartje in zijn handen geklemd. Het waren zijn allerbelangrijkste bezittingen op aarde. Hij was nerveus. Zou het lukken? Durfde hij wel achter de anderen aan zomaar naar buiten te lopen? Wat als één van de bewakers de verwisseling doorzag en hem uit de rij zou plukken? Rohan had hem bezworen dat dat niet zou gebeuren. Het interesseerde de cipiers niets. Voor hen leken de gevangenen allemaal op elkaar en ze werden geminacht en bespuugd. Verder werd er niet naar ze omgekeken. Clark zag het langzaam licht worden. Echt geslapen had hij natuurlijk niet. Hij was op van de zenuwen. Hij had de naad in zijn broekzak opengetrokken. Het zat er nog. Het was voor geval van nood en hij wist wat hij ermee moest doen. Als één van de eersten was hij die ochtend opgestaan, had zich voor de laatste keer naar de latrine begeven en was daarna in het kleine plekje schaduw op het plein gaan zitten wachten. Rohan was ook vroeg. Hij moest afscheid nemen van zijn nieuwe vriend. Hij zat op zijn hurken naast Clark, toen deze hem een heel klein opgevouwen papiertje in zijn handen duwde. Het knisperde. Zonder te kijken schoof hij het in de binnenkant van zijn broeksband.

De kalkoen was geslacht, ontdaan van ingewanden, gemarineerd, ingesmeerd en daarna gevuld. Nu lag hij in de koelkast te wachten tot hij de oven in mocht. De aardappelblokjes lagen gekruid met peper, zout en tijm in ganzenvet op een tray. Op een tweede bakplaat lagen de kleine worstjes in spek gerold. De cranberrysaus was klaar. De spruitjes lagen in een pan met water. De christmaspudding stond in een donkere kast te wachten tot hij als dessert zou worden opgediend. Kim en Jacob hadden ruzie over de tafelindeling. Irene stond de tafelloper en de servetten te strijken, ondertussen peinzend hoe kerst in India werd gevierd. Kerst zonder kou en zonder sneeuw, dat was toch geen kerst? Met je voeten in het warme zand, kluivend aan god weet wat voor inheems boutje? Ze wist weinig van India, maar ze hadden er vast geen kerstbomen en zeker geen kalkoen. Hij zou nu ook de door haar gebreide "Rudolf" trui niet dragen. Ze pinkte een traantje weg. Het was gewoon niet zoals het hoorde dit jaar. Tom en Dirk waren buiten hout aan het kloven voor de open haard. Kirstie keek iedere vijf minuten op haar telefoon of er al een mail van Clark was binnengekomen. En oom Leo..., ach.

Rohan gebaarde Clark om in de rij van gevangenen aan te sluiten, die stonden te wachten bij de poort. Namen werden omgeroepen en antwoorden werden geschreeuwd. Rohan

antwoordde voor Clark en Clark schoof op in de rij. Hij keek niet meer om. Hij moest zijn tranen bedwingen. Ze zouden sporen op zijn gezicht maken en onthullen dat hij blank was. Hij moest zich net als de rest gedragen, totdat hij buiten het hek stond. De rij ging tergend langzaam naar voren. Vooraan stond een bewaker, die het identiteitspapier bekeek, de naam noteerde in een map en de gevangene met een hardhandige duw richting poort wees. Hij keek de gevangenen niet aan. Het interesseerde hem niet wie er ging of kwam. Het was een rotbaan met slecht salaris. Dus vooral niet te veel inspannen was hier het devies. Velen bleven hier voor altijd opgesloten; het deed hem niet. Eindelijk ging het hoge roestige hek piepend open en de gevangenen baanden zich een weg naar buiten. Ze vielen bijna over elkaar heen om maar zo snel mogelijk deze hel te kunnen verlaten. Clark kreeg een duw en viel bijna voorover. Toen was ook hij de poort uit. Vrijheid! Hij keek om en zag Rohan zijn hand opsteken met een gelukkige lach op zijn gezicht. Hij had het papiertje uitgevouwen dat hij van Clark had gekregen. £100. Het was goed zo.

Tom had alle kerstlichtjes ontstoken. Ook de tuin was verlicht met vrolijke kerstlampjes. De buitenboom was mooi opgetuigd, evenals de kerstboom binnen. De open haard brandde. De tafel was gedekt, de zilveren kandelaren gepoetst, de glazen gepoleerd en de gestreken servetten in een puntige driehoek rechtop gezet. De glimmende messenleggers lagen naast de borden, versierd met een takje hulst. Irene stak samen met Kirstie alle kaarsen aan en rende toen naar de keuken om de kalkoen te controleren. Er was een thermometer tussen zijn billen gestoken, die de kerntemperatuur aangaf. Tot nu toe ging alles goed. Ook het overhevelen van de Christmas Pudding op een grote schaal was gelukt zonder ongelukken. Oom Leo was nog te verstaan.

Nu alleen nog de komst van Clark en sneeuw. Dat zou een kerstmirakel zijn.

Hij was niet naar de ambassade gegaan, maar terug naar zijn hotel. Zolang de bewakers niet doorhadden dat hij daar niet meer was -en die kans was aanzienlijk groot- kon hij gewoon zijn eigen spullen ophalen en -belangrijker- zijn paspoort dat nog in zijn koffer zat. Zijn geld had hij opgeborgen in de kluis op zijn kamer. Het personeel had hem wel vreemd aangekeken toen hij vies, ongeschoren en met gescheurde kleding binnen was komen lopen op kapotte slippers, maar had zich discreet omgedraaid. Toeristen..... je maakte de gekste dingen met ze mee. Hij had vast een paar dagen "lokaal" geleefd. Clark nam een weldadige lange douche met overdadig veel doucheschuim en schoor zich. Hij voelde zich langzaam weer mens worden. Het schone warme water deed wonderen. Na een kleine lunch, (hij lustte wel een paard, maar had de gevolgen daarvan nog vers in het geheugen staan) boekte hij op internet meteen zijn retourticket om. Hij wilde zo snel mogelijk hier vandaan en vond een directe vlucht voor de volgende dag. Clark bracht een paar uur door aan de bar in het hotel. Hij dronk een heerlijk koud biertje en bestelde een klein hapje. Daarna checkte hij uit bij de receptie, zodat hij 's ochtends vroeg meteen met een taxi naar het vliegveld kon vertrekken. De rest van de avond bracht hij door op zijn terras, luisterend naar het geluid van de krekels. Mijmerend over Kristie.

Hij zou haar vertellen, dat het hem niet uitmaakte of ze al samen gingen wonen of niet, maar dat zij de vrouw van zijn leven was. Dat hij op haar zou wachten totdat zij zo ver was. Dat hij van haar hield en met niemand anders zijn leven wilde delen. Het was een heldere avond en achterover leunend in zijn stoel keek hij naar de sterren. Het was hier prachtig, maar hij kon niet wachten tot hij in het vliegtuig zat.

Toen hij de voordeur opende en de sneeuw van zijn laarzen stampte, rook hij reeds de geur van verbrande kalkoen en hoorde hij zijn oom Leo al met dubbele tong praten. Wat een heerlijk geluid! Zijn moeder kwam de gang ingerend, gevolgd door de rest van de familie. Met tranen in zijn ogen omhelsde hij zijn moeder; wat geweldig om weer thuis te zijn!

'Oh Clark,' riep zijn moeder dolblij. 'Wat heerlijk dat je weer terug bent. We dachten dat we je pas in het nieuwe jaar weer zouden zien. Waarom heb je niets meer laten horen? Never mind, ik ben zo blij dat je er weer bent.' Clarks ogen zocht Kirstie, die afwachting achteraan stond. Hij spreidde zijn armen en Kirstie vloog door de gang en in zijn omhelzing. 'Het spijt mij zo, het spijt mij zo,' huilde ze.

'Ssssst,' suste Clark. 'Het is goed, lieverd.'

Nu was kerst zoals het hoorde.

India; hij had er zijn buik van vol, alhoewel dat nu niet precies de juiste uitdrukking was.....

© Dorothea Virginia Russel